

A tá naša byelá stena
šetka krvú zastreákaná,
čo sa chlápci byli
pro dva rozmarýny.

Chlápci, chlápci, nebyte sa,
prídete k nám, zmeríte sa,
já také pérečko
uvyjem lahučko.

A dziévenka nemeškala,
k rychtárovy hned bežala,
k rychtárovy na žalobu,
že má dziéča škodu.

A pan rychtár nyšt nemeškať,
ceduľenku napýsat dal,
poslať po ulici,
dze sú švárný chlápci.

99.

Z Vlčnova.

Mírně.

Ej, by - la jed - na my - nár - ka, mě - la jed - no - ho

sy - ná - čka.

Ej byla jedna mynárka,
měla jednoho synáčka.

Posílala ho vandrovat,
že mosí miľú zanechat.

On ten synáček vandrovál,
na svú maměnku zkazovál:

Moja galánka jako květ,
nemožem na ňu zapomět.

100.

Z Velké.

Bart. II. 139.

Mírně.

Ja do - li - na, do - li - na, ej, ja do - li - na, do - li - na,

do - li - na, ma - lo - va - ná do - li - na.

[: Ja dolina, dolina, :]
maľovaná dolina.

[: Ja do že ju maľoval, :]
švárné dívča miľoval.

[: Maľoval ju Janíček, :]
voňavý jak hrebíček.

[: Maľoval ju do koľa, :]
jeho zlatá podkova.